

Des de lluny, de molt lluny, conversem de vegades com si el temps i la distància no ens hagueren canviat, com si nosaltres mateixos no haguèrem canviat, usat, maltractat, gaudit, manipulat el temps; com si les paraules i els silencis, que són uns altres, que són menys, foren els mateixos d'ahir i encara pogueren ser els de demà; com si esta estàtua que duem per fora i el candor que flueix per dins mantingueren encara aquell equilibri de fa anys; com si tot allò que et poguera contar habitara encara en alguna memòria durant més temps, i amb major claredat i sentit, que estes gotes de pluja en la finestra; com si el record de dos camins creuats pogueren encara tornar a creuar-se ignorant les noves fronteres del mapa en què ens hem perdut; com si aquella distància que ens cantava un brasiler poguera deixar, almenys, un forat per a la nostàlgia. Conversem com si esta llunyania que amb prou feines ara compartim fora la dels éssers llunyans, i no la dels allunyats.